

О. М. Гоцалюк, магістрант
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»
(науковий керівник: Примаченко О. Л.,
канд. екон. наук, доцент)

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБЛІКУ ОПЛАТИ ПРАЦІ В БЮДЖЕТНИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ

similar papers at core.ac.uk

provided by Institutional Repository of Vadym Hetman

людей і є основним джерелом задоволення матеріальних і духовних потреб громадян.

У процесі праці працівників бюджетних установ надаються різні нематеріальні блага для задоволення потреб членів суспільства. Контроль за мірою праці та мірою споживання здійснюється за допомогою заробітної плати.

Заплановані та здійснені Урядом заходи зумовлюють потребу підвищення ефективності використання бюджетних коштів на оплату праці. Ось чому правильна організація обліку заробітної плати набуває державного значення. Бухгалтерський облік має забезпечувати:

- контроль за дотриманням штатного розпису та фонду заробітної плати;
- контроль за використанням робочого часу;
- своєчасне й достовірне нарахування заробітної плати та соціальної допомоги;
- контроль за використанням виділених на заробітну плату коштів загального і спеціального фондів;
- забезпечення споживачів інформацією про працю й заробітну плату.

Право на працю в бюджетних установах громадяни реалізують укладанням трудового договору або трудового контракту, який є однією з форм трудового договору. Практикується також прийом на роботу за конкурсом. Чисельність працівників бюджетних установ визначається штатним розписом.

Основним джерелом інформації про використання робочого часу в бюджетних установах є дані табельного обліку. Табельний облік має забезпечувати контроль за своєчасним виходом на роботу й часом залишення роботи, виявлення причин запізнення і

невиходів на роботу, отримання даних про фактично відпрацьований час кожним працівником.

Дані табельного обліку наводять у таблиці відпрацьованого робочого часу й підрахунку заробітку (ф. № Т-13), який являє собою іменний список працівників структурного підрозділу (відділення, відділ, кафедра) або установи в цілому в алфавітному порядку.

Облік виходів на роботу й часу залишення її в таблиці може вестись двома способами:

1) відмічанням усіх, хто вийшов, не вийшов на роботу, а також запізньєнь та наднормових годин і т. ін.;

2) реєстрацією лише відхилень від нормального використання робочого часу (невиходів, запізньєнь, понад нормованих робіт і т. ін.) Рациональнішим є другий спосіб, який і рекомендується застосовувати в бюджетних установах.

Табель відкривається щомісячно за 2—3 дні до початку розрахункового періоду на підставі таблиця за минулий місяць із зазначенням прізвища, ім'я, по батькові, посади, табельного номера кожного працівника.

Вносити до таблиця заново прийнятих працівників і вилучати з нього звільнених потрібно тільки на підставі первинних документів з обліку руху персоналу установи. Кожному працівнику в таблиці відводиться рядок, поділений на дві частини.

У кінці місяця визначається загальна кількість днів невиходів і невідпрацьованих днів із записом їх у відповідні стовпці. Дні невиходів, дозволені законом (виконання державних обов'язків відраджєння), входять до загального підсумку відпрацьованих днів і окремо не підраховуються.

Підписаний керівником структурного підрозділу (завідувачем відділення, кафедри, лабораторії) таблиць та інші документи здаються в бухгалтерію для нарахування заробітної плати, складання звітності з праці та аналізу трудової дисципліни.

Результати праці працівників бюджетних установ, як правило, не знаходять втілення у фізичному вимірі продукції, а набирають форми нематеріальних благ. Контроль відпрацьованого часу не дає повного уявлення про завантаженість працівників протягом робочого дня, про інтенсивність та ефективність їхньої праці з погляду отримання конкретних результатів. У зв'язку з цим у бюджетних установах здійснюється облік кількості та якості затраченої праці встановленням обсягу робіт, який необхідно виконати у визначений відрізок часу й на відповідному якісному рівні.

Список використаних джерел

1. Постанова Кабінету Міністрів України «Про впорядкування умов оплати праці працівників установ, закладів та організацій окремих галузей бюджетної сфери» від 07.02.01 № 134.
2. Кадровик/кадрова практика / «Штатний розпис: розроблення та затвердження», Оксана Онопрієнко, 2008/№ 2(20). — С. 20—23.

С. Ю. Гребень, магістрант
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»
(науковий керівник: Гончар І.І.,
канд. екон. наук, ст. викладач)

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ РОЗВИТКУ М'ЯСОПЕРЕРОБНОЇ ГАЛУЗІ

М'ясна промисловість відіграє важливу роль у забезпеченні населення продуктами харчування. М'ясопродукти мають провідне значення в структурі продовольчих товарів. Але тенденції, що склалися у виробництві і споживанні м'яса та м'ясопродуктів в Україні за останні роки, свідчать не на користь їх розвитку і задоволення в них потреб населення. Так, у 2006 р. виробництво м'яса і продукції його переробки на душу населення скоротилося порівняно з 2004 р. в 2,5 рази, а споживання складало тільки 32,5 кг, що становило 40,6 % науково-обґрунтованої норми [3].

Специфіка м'ясопереробної промисловості полягає в тому, що обсяги виробництва залежать як від сировинних ресурсів, так і від коливань споживчого ринку.

Низький рівень доходів споживачів змушує їх часто купувати м'ясні продукти низької якості і надавати переваги свинині, а ще частіше салу, а також курячим стегенцям. Якщо у 1985—1988 рр. споживання м'яса і м'ясопродуктів було близьким до раціональних норм харчування, то за останні 13 років його рівень знизився до 40,6 % від норм споживання. Якщо в 2004 р. група населення, що знаходиться за межею малозабезпеченості, в місяць споживала 2,2 кг мяса при нормі 6,7 кг, то в 2006 р. даний показник склав 1,5 кг [1].

Організаційно-технічні особливості м'ясопереробної промисловості знижується пропорційно спаду виробництва продукції тваринництва і зменшенню поголів'я худоби, свиней та птиці.